

Ervaringen uit de schuilkelder

De liefdevolle, liefdeloze dans van Betontanc

De Sloveense groep Betontanc maakte een dansvoorstelling in een onderaardse gang. Of hoe de werkelijkheid sporen nalaat in de lichamen van de dansers. Johan Reyniers bericht.



Een bedenking bij een foto van de voorstelling *Poets without Pockets*. Foto's leggen momenten vast, maar in hoeverre spreken zij over de context daarvan? Veel van het omringende is afwezig. Zelfs al zijn er figuren op de achtergrond, naderen zij dan of verdwijnen ze? Wat is aan het bevroren moment voorafgegaan? Wat zal erop volgen?

Diego Andrés Gomez maakte foto's voor het jonge Sloveense gezelschap Betontanc. Dansers halverwege een sprong, dansers alleen en dansers in interactie, kortom de gangbare foto's die een beeld van een voorstelling geven, die de klankkleur definiëren. Eén foto springt eruit, omdat hij dat niet doet. Een meisje en een jongen, beiden op hun rug, zij bovenop hem. Hij omknelt haar polsen. Wie de voorstelling niet gezien heeft, zal liefde, aan overgave denken. Wie is gaan kijken, weet beter.

Deze foto wil vast wel spreken over liefde, maar ook - en vooral zelfs - over de achterkant ervan. Vooraleer het paar in deze houding is aanbeland, heeft de jongen een tijdlang vruchteloos geprobeerd om het meisje plat op haar rug te krijgen. Tot het uiterste ging zij om toch maar op haar buik te kunnen liggen, om zich te beschermen. De jongen kon haar slechts overmeesteren door zijn lichaam onder het hare te manoeuvreren en haar handen als boeien te omklemmen. De foto toont twee mensen in een vredig en liefdevol moment, uitgeput door de minne, maar dat is slechts schijn. Aan dit moment is een gevecht voorafgegaan.

Ondergedoken

De jonge regisseur Matjaz Pograjc - opgeleid als informaticus maar later tot het theater bekeerd - leidt zijn toeschouwers binnen in een wereld die we dagelijks op televisie zien: die van de schuilkelder. Hij kan dat doen door zijn inventiviteit op een klassieke theaterscène tentoon te spreiden en de illusie zo goed mogelijk hoog te houden - maar dan blijft het televisie. Dat is hem niet voldoende. Pograjc opteert voor een bewust andere locatie: oorspronkelijk, in Slovenië, was dat een onderaardse gang in een schooltje, met vloeren van beton. De vier Vlaamse theaters die *Poets without Pockets* in januari toonden, moesten daar elk een oplossing voor bedenken. In de Gentse Vooruit gaf "een gang die betere tijden gekend heeft", vlak naast de Konsertzaal, een prima resultaat. Lang, smal en zonder licht van buitenaf, met vale kleuren en blootliggende elektrische leidingen,

Poets Without Pockets, Betontanc / Diego Andrés Gómez